

Вибір писати

Джастіна Ліхнер

Ґрунтується на справжніх подіях

“І вони вільні вибрати” (2 Нефій 2:27).

Джастіна сиділа на своєму стільці випрямивши спину. Вона поклала свої нові олівці на парту. Сьогодні був перший день шкільних занять. Вона зустрілась з однокласниками і намалювала смішну картинку.

Потім пані Вернер сказала: “Настав час зайнятися письмом!” Пані Вернер роздала класу аркуші паперу. “У вас є 30 хвилин, щоб попрацювати над цим. Потім підемо на перерву”.

Джастіна ковтнула. “О, ні. Вже писати?”—подумала вона.

Минулого року Джастині важко давалися читання і письмо. Усім її друзям, здавалось, подобалось цим займатися. Для них це не було важко. А що, якщо цей рік буде знову таким, наче минулий рік?

Джастіна взяла олівець. Вона подивилася на свій папір. Її звело в животі. Усі інші учні вже писали. Окрім неї.

Вона захотіла поговорити з пані Вернер. Чи розгнівається вона через те, що в Джастині проблема? Навіть якщо так, це все одно краще, ніж писати.

Джастіна підійшла до столу вчительки. “Пані Вернер? Це складніше, ніж те, що я робила минулого року. Не думаю, що я зможу впоратися”.

Пані Вернер це не засмутило. Вона усміхнулась Джастині. “Зроби те, що можеш. Тебе може здивувати те, що ти можеш зробити! Ти не завжди можеш вибрати саме те, в чому вправна. Але тобі завжди під силу вирішити, наскільки старанно ти спробуєш докласти зусиль”.

Джастіна повернулася до своєї парті. Вона думала про слова пані Вернер. “Я можу вирішити спробувати”. Це було схоже на те, про що вона дізналась у Початковому товаристві. Її клас читав уривок з Писань, в якому було сказано, що ми “вільні вибрати”. Це означало, що ми можемо робити власний вибір. Небесний Батько довіряє нам, щоб ми вибирали те, що правильно. Він обіцяє допомогти нам, коли ми припускаємось помилок.

Чи буде вона почуватися по-іншому в школі цього року? Можливо, вона може *зробити вибір* діяти так, щоб це було по-іншому! Джастіна взяла олівець. Вона подивилася на свій аркуш. Її шлунок розслабився. “Гаразд. Я з цим впораюсь”,—подумала вона.

Задзвонив дзвінок на перерву. Джастіна ще не завершила. Але вона виконала більше половини роботи! Вона підняла руку. “Чи можна мені залишитися і продовжити працювати? Я майже завершую!”

Пані Вернер усміхнулась і кивнула.

Зрештою Джастіна вручила їй свою роботу. Її рука трохи боліла. Навіть голова заболіла! Але вона усміхалась. Вона ще ніколи не працювала над письмом так старанно.

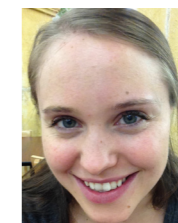
Наступного дня клас працював над читанням. Пані Вернер попросила всіх читати протягом 20 хвилин. Джастіна знов спробувала. Вона відкрила книгу і промовляла слова.

Джастіна почала робити вибір кожного дня. Вона зробила вибір читати. Вона зробила вибір писати. Можливо, читати і писати не так вже й страшно!

Вона навіть вирішила піти в бібліотеку. Вона ознайомилася з наявними книгами. Минулого року вона зовсім цього не робила. Невдовзі вона вже весь час читала. І то дійсно було здорово! Чим більше вона читала, тим легше їй було писати.

Коли Джастіна піросла, вона була рада, що зробила вибір старанно працювати над читанням і письмом. Бо зараз це одне з того, що вона дуже любить робити. ■

Автор живе в Рейнланд-Пфальці, Німеччина.

УСІ ВИРОСЛИ

Привіт, я—Джастіна! Навчившись любити писати, я просто продовжувала це робити. Я писала, навчаючись в середній школі. Потім я поступила в коледж, щоб дізнатися більше про письмо. Тепер я письменниця! Я пишу історії, такі, як оця, про труднощі, які постали переді мною в дитячому віці. Я писала для журналів, веб-сайтів та газет.